

Клодина.

Истенна ли казвашъ?

Любенъ.

Да, трѣбва да ма повярвашъ защото са и за-
клевамъ, а. . .

Клодина.

На добъръ часъ.

Любенъ.

Осещамъ да ми тупа сжрдцето когато та гле-
дамъ.

Клодина.

Радвамъ са.

Любенъ.

Какво! ти ли са правишъ да бждишъ толкози
хубавичка?

Клодина.

Права и азъ каквото праватъ и другите.

Любенъ.

Видишъ сега, че не трѣбва никакъ много ма-
сло за да стане една яхния; ако щешъ да бж-
дишъ жена ми, азъ ще бжда мжжъ ти; и тжй
ще бждемъ два-мина: мжжъ и жена.

Клодина.

Но можи да бждишъ и ти завестливъ като
Господаря ни.